

Al llibre dels déus
 estava escrit feia segles,
 i va succeir.
 Un matí de calor intensa,
 el sol contemplava
 atentament uns ulls plens
 de tendresa, ingenus,
 que semblaven poder omplir
 l'oreig de desig.
 I l'oreig amanyagava
 subtilment el cos
 bell d'una noia, adormida
 a la sorra càlida,
 l'esquena nua (i els ulls
 de l'adolescència,
 que no saben res de l'art,

volent conquerir,
 de cop, tota la bellesa).
 Al llibre dels déus
 estava escrit feia segles:
 una criatura
 oportuna va passar,
 corrent, a la vora
 del cos, i el va despertar.
 Es gira garbí
 (es gira també la noia),
 i es tanquen uns ulls,
 ofegats enmig de tanta
 claredat: hi ha coses
 divines que hem de tastar
 a glopets fugaços
 per gaudir-ne més d'un cop.

APOCALYPSE NOW, AGAIN

David Castillo Buyls

Tothom recorda la imatge de Robert Duvall convertit en el tinent coronel Kilgore, amb un barret del setè de cavalleria, buscant taules de surf mentre dirigia una ofensiva per col·locar una barca en un afluent del riu Mekong. Tothom recorda la melomania del tinent coronel, els helicòpters amb altaveus que reproduïen la cavalcada de les walkíries de Wagner, el napalm presagiat amb la veu del Jim Morrison de *The End*, la novel·la *El cor de les tenebres* de Conrad, la incertesa existencial de *l'al·lucinat* capità Willard o la bogeria metafísica d'un Marlon Brando transvestit de coronel Kurtz.

Aquell ambient de demència, de delirium tremens es reproduceix dia rera dia a la nostra literatura. Pedanteria i ignorància esquitxen de malentesos una cultura que sempre ha tingut en els heterodoxos i els outsiders la seva millor representació. Es premia la mediocritat i les dificultats per publicar obliguen la majoria a ficar-se en la fira outre dels premis. Independentment de les col·leccions d'editorials com 62, que ja té coberta la publicació fins al 93, i de la resta que gairebé resulten marginals o de compromís, la poesia catalana viu la dictadura d'uns mandarins que provenen de la situació de ghetto del període polític anterior a la reforma. S'ha entronitzat el narcisisme més vil o s'han donat tants premis o llibres menors que han hagut de canviar les típiques faixes per samarretes. La producció editorial reduïda pels escassos beneficis hauria d'anar lligada a

uns criteris més rigorosos de selecció. Tot queda en mans de la sort, de les relacions de vassallatge.

La desaparició de moltes de les editorials independents ha agreujat la sortida de molts autors joves. Col·leccions emblemàtiques dels anys setanta i vuitanta han desaparegut sense que ningú hagi fet res. El record de *Llibres del Mall* s'afegeix a les col·leccions *Ausiàs March*, *Quaderns de la font del cargol*, *Edicions dels dies*, *El Cingle* o *Tafal* entre moltes altres. Darrerament, la col·lecció de poesia de Gregal, dirigida per Marc Granell, també es debat entre la malaltia i la mort. Quines fórmules s'haurien de plantejar per evitar aquesta fallida generalitzada? El suport institucional sempre resulta desenfocat i acaba produint els mals endèmics que patim. Fins i tot les iniciatives de diferents col·lectius per tal de trobar subvencions, espònors o subscripcions acaben més tard o més d'hora en el desgavell. Dificilment, però, es poden aconseguir bons escriptors si no troben uns tribunes per començar a publicar i prendre consciència de les provatures i les errades. Aquest paper destinat originàriament a les revistes o a les plaquettes, s'ha vist en el nostre país en una conjuntura similar. Sembla que cap projecte pugui arribar a consolidar-se. El monstre de la crisi es troba a l'interior de la jungla, en el cor de les tenebres. Mentre ningú sigui capaç de desafiar-lo continuarà aquest apocalipsi mediocre que ens devora.